

משהו להגן עליו: פרופסור קווירל

השמש שקעה בדשא הסקוטי, מנצנצת בלבן מהטל שעל עלה שבמקרא היה במקום הנכון, ושמיים בחולים ללוויה

הארי סירב להספיד. הוא סירב כבר בפעם השניה. פרופסור פליטיק שאל אותו במאי, לפני כמה שבועות, בשביל לתת להארי זמן לכתוב כמה שורות לפני שיקרא להספיד; גם אז הארי אמר לא.

אז זה ניתן לתלמיד השנה השישית, אוליבר האבריקה, שהיה במקום רביעי בנקודות קווירל מעל לכל התלמידים והיה גנרל בצבא. התלמיד בן השבע עשרה היה גבוה ולא יפה במיוחד לבוש בגלימה שחורה לגמרי; במקום עניבה אדומה הוא לבש עניבה סגולה כמו העניבה המועדפת של פרופסור קווירל.

אם כבר מדברים, תחת הנסיבות הקיימות, כלאחר יד. ההספד הקודם ההספדים הקודמים, שנכתבו היטב מראש, נמחקו; לאוליבר האבריקה היה קלף בידו השמאלית, אך הוא לא הביט בו כלל.

"פרופסור קווירל היה חולה מאוד," אמר בעצב הנער הגבוה, קולו המתנודד לתוך דממת התלמידים, נשבר לעיתים בנהמה כבושה. "אני חושב שאם פרופסור קווירל היה יכול להלחם בכל כוחו, אתם-יודעים-מי לא היה יכול להביס אותו בקלות, ואולי בכלל לא. הם אומרים שדייוויד מונרו היה היחיד שאתם-יודעים-מי אי פעם פחד ממנו, בזמנו. אבל," קולו של אוליבר נשבר, "פרופסור קווירל לא היה בשיא כוחו. הוא היה חולו מאוד. היה לו קשה ללכת בעצמו אבל הוא הלך להתמודד עם אדון האופל לבדו."

ואז השתררה שתיקה, בעוד התלמידים בוכים זמן מה.

אוליבר ניגב את דמעותיו בשרוולו ודיבר שוב. "אנחנו לא יודעים בדיוק מה קרה," אמר אוליבר. "אני מתאר לעצמי שאדון האופל צחק עליו, אולי עשה צחוק מהפרופסור, על כך שהוא מאתגר אותו כשהוא עצמו לא מסוגל לקום, טוב, הוא לא צוחק עכשיו, נכון?"

היו הנהונים חזקים מהתלמידים; כל אלה שהארי יכל לראות, מגריפינדור ועד סליתרין.

"אולי אדון האופל הכיר דרך לרפא את פרופסור קווירל, אתם-יודעים-מי עצמו חזר מהמתים בסופו של דבר. אולי הוא הציע לפרופסור קווירל את חייו אם פרופסור קווירל יסכים לשרתו. ופרופסור קווירל חיך ואמר לאדון האופל שזה הזמן למשחק שנקרא 'מי הקוסם הכי מסוכן בעולם'."

אם אתה לא יודע, אל תמציא סתם דברים. אבל הארי לא אמר כלום. זה היה מה שלורד וולדמורט היה מנסה, וזה מה שפרופסור קווירל היה אומר.

"והם לא מספרים לנו הכול," אמר אוליבר, "אבל אנחנו יכולים לנחש מה קרה אחר כך, כולנו יודעים שהרמיוני גריינג'ר, שהייתה אחת מהתלמידים הטובים ביותר של הפרופסור, נהרגה על ידי טרול בתחילת השנה, אדון האופל חייב להיות זה שגרם לזה לקרות, בדיוק כמו שהוא כישף אותה

בקסם לקירור דם. פרופסור קווירל ידע שאדון האופל עומד מאחורי זה, אז הוא גנב את גופתה של העלמה גריינג'ר ושמר אותה –

אי אפשר להאשים אותו על הניחוש הזה.

"ואז פרופסור קווירל יצא להתמודד מול אדון האופל, אדון האופל הרג את פרופסור קווירל, והרמינוני גריינג'ר חזרה לחיים. הם אומרים שהיא חיה ושלמה עכשיו, ואולי עוד משהו. כשאדון האופל ניסה לתפוס אותה, כל מה שנשאר ממנו לאחר מכן היו גלימותיו השרופות וידיו סביב צווארה של העלמה גריינג'ר. בדיוק כפי שהארי פוטר הוגן מהקללה ההורגת על ידי הקרבתה ואהבתה של אמו, פרופסור קווירל יצא מרצונו, אל אדון האופל לבדו, ובטח קרא, לרוחה של הרמינוני גריינג'ר, חזרה מ... חזרה מאיפה ש... שהיא הייתה –" קולו של אוליבר נשבר.

"לא בדיוק כך", אמר הארי משורת המושבים הראשונה בקול צרוד. הוא היה חייב לומר משהו בשלב זה, לפני שזה יצא מכלל שליטה. אם זה לא יצא כבר מכלל שליטה. "דייוויד מונרו היה קוסם חזק מאוד, חזק יותר מכפי שמישהו חוץ ממנו וממני ידע. אני לא חושב שאתה יכול להחזיר מישהו מהמתים רק על ידי הקרבת עצמך, אף אחד לא צריך לנסות לעשות את זה בדרך הזו."

סיפור כזה יפה. הוא היה צריך להיות אמיתי. הוא היה צריך להיות אמיתי.

"אני לא יודע הרבה על האדם שמאחורי הפרופסור", אמר אוליבר האבריקה, לאחר שהשתלט על עצמו חזרה. "אני יודע שדייוויד מונרו לא היה אדם מאושר, הוא מעולם לא הצליח להטיל לחש פטרונוס."

דמעות התאספו שוב בעיניו של הארי. זה לא היה נכון, זה לא היה הוגן, וולדמורט הרג כל כך הרבה אנשים, הוא היה צריך למות יחד עם חסידיו, הוא לא היה ראוי לטיפול מיוחד. אבל זה לא הייתה רק חולשה של הארי, זה היה ההורקרוקס, וולדמורט לא יכול למות לגמרי. אז הארי יכול להודות בזה, הוא היה מרוצה, הוא היה מרוצה, שפרופסור קווירל לא נעלם לגמרי...

"אבל אני יודע", אמר אוליבר, דמעות נוצצות על לחיו, "שפרופסור קווירל מאושר, לא משנה איפה הוא עכשיו."

בידו השמאלית של הארי, אבן אזמרגד קטנה זהרה תחת שמש הבוקר.

לא גן עדן, לא כוכב רחוק, לא מקום אחר אלא אדם טוב יותר, אני אראה לך, יום אחד אני אראה לך איך להיות מאושר –

הנער הגבוה הביט מטה אל הקלף שהחזיק בידו השניה ופעם הראשונה התחשב בו. "פרופסור קווירל", אמר אוליבר, קולו היה עכשיו נוקשה ומהיר יותר, "היה, עד כה, הפרופסור הטוב ביותר לקסם קרבי שהיה אי פעם להוגוורטס. סלזאר סליתרין עצמו לא היה מורה טוב כמוהו, לא משנה איזה כשפים הוא הכיר. פרופסור קווירל סיפר לנו בתחילת השנה שמה שהוא ילמד אותנו תמיד יהיה הבסיס המוצק של אומנות ההגנה. וזה יהיה. לתמיד. כולנו נלמד את זה לתלמידים שנה הבאה, לא משנה איזה פרופסור יהיה לנו. התלמידים המבוגרים יותר ילמדו את הצעירים מהם. זהו הפתרון לקללה על משרת המורה להגנה. אנחנו לא נשב ונחכה שתבוא סמכות כלשהי ללמד אותנו. ואנחנו נדאג שלימודו של פרופסור קווירל לעולם לא ימות מהוגוורטס."

הארי הביט להיכן שפרופסור, לא – המנהלת מקגונגל ישבה, והוא ראה את המנהלת מהנהנת בשקט במבט עצוב וקפדני וגאה.

"הם לא נתנו לנו לראות את העלמה גרינג'ר עדיין," אמר אוליבר בקול רועד "את הילדה-שחזרה-לחיים. אבל אני תמיד אחשוב על הפרופסור להגנה כשאני רואה אותה. קורבנו ממשיך לחיות בתוכה, בדיוק כמו שתורתו ממשיכה לחיות בתוכנו." אוליבר העיף מבט למקומו של הארי ואז הסתכל למטה חזרה על הקלף שלו. "הנה לפרופסור קווירל, אם כן, הסליתרין הטוב ביותר שהיה אי פעם, מה שכל סליתרין צריך להיות! הריעו לו שלושה פעמים!"

"הידד! הידד! הידד!"

אף אחד לא נשאר שקט הפעם, אפילו לא תלמיד אחד שהארי יכל לראות.